

8
1960

—ძაღა რსე მემატება,
თიქოს ვხედი ერთი—ასი.
ტაშს მიკრავენ, ვინლა მკადრებს.
—კაპიკია შენი ფასი!

№ 11

თბილისი ივნისი

1960

ბიჭი

გამოცემის XXXVIII წელი, ფასი 2 ზან.

ნან. ჯ. ლომუაძე

ორი თვის წინათ უკანასკნელმა ელნათურამ უკანასკნელად ჩამიკრა თვალი და სამუდამოდ დამემშვიდობა. ვინ მოთვლის რამდენჯერ შემოვიარე თბილისის მალაზიები და ბაზრები, მაგრამ, რომ იტყვიან, სანთლითაც ვერსად აღმოვაჩინე ქალაქის—127 ვოლტი ძაბვის ელნათურები და დროებით სანთლებს მივანდე ოთახის განათება.

ყველგან, სადაც არ მივედი, 220 ვოლტი ძაბვის ელნათურები შემომთავაზეს. ერთ-ერთ მალაზიაში მადლიანმა გამყიდველმა ისიც კი მიჩიჩა, რომ რაიონში წავსულიყავი ქალაქის ელნათურების შესაძენად. — რა გიჭირს, — მეუბნებოდა იგი, — სოფელები აქ ჩამოდიან ელნათურების შესაძენად, სამაგიეროდ, შენ იქ წადი და ბარიბარად იქნები.

ჯერჯერობით არ მომიყვანია სისრულეში მისი რჩევა, მაგრამ, ვატყობ, რომ დიდხანს ვერ გავუძლებ ცოლის წყევლას, რომელიც გაცილებით მეტი ძაბვით მირტყამს თავში, ვიდრე ჩემი სანუკვარი 127 ვოლტი ძაბვის ელნათურის ძალაა. ჩემი მეუღლის წყევლა-კრულის ლექსიკონში უკვე პრაქტიკულად დამეკვიდრდა გამოთქმები: — დაგეფსოს თვალე-ბი ჩვენი ელნათურივით, დაგწვას მამა ზეციერმა ჩვენი „ლამპოჩკასავით“ და მრავალი სხვა ასეთი „საალერსო“ სიტყვა.

სალამობაში, როცა სახლში ვბრუნდები, მალაზიებში ამოიხეტილის შემდეგ, დამნაშავე ბავშვივით გასუსული ვუსმენ ცოლის მორიგ „ლოცვა-კურთხევას“ და თან ვფიქრობ: — ხომ არ შეიძლება, სანამდე სავაჭრო დარგის მუშაკები ელნათურების განაწილებას ისე მოახერხებდნენ, რომ რაიონის (როგორც პრაქტიკულად უწოდებენ) ელნათურები რაიონში იგზავნებოდეს, ხოლო ქალაქისა — ქალაქის მალაზიებში, დროებით გამოშვებულ იქნას ისეთი ელნათურები, რომლებსაც ექნებათ სპეციალური მოწყობილობა ერთი ვოლტი ძაბვიდან მეორე ვოლტი ძაბვამდე გადასაყვანად. მაშინ სოფელებიც კმაყოფილი იქნებიან და ქალაქელებსაც აღარაფერი გვექნება სასაყვედურო.

ნ. ნუკრიძე

ჩემი ოჯახის ყველა წევრი ერთხმად ითვლება აქტიურ ტელემაყურებლად. ეს «ითვლება», რასაკვირველია, პირობითად უნდა მივიღოთ და ასევე უნდა ვიგულისხმოთ, რომ ეს საკითხი ძირითადად ერთი კეთილი მეზობლის ხარჯზე ხდება. სწორედ იმ მეზობლის ხარჯზე, რომელმაც ამ უკანასკნელ ხანს ფსიქონერვიულ ინსტიტუტში დაიწყო სიარული და, არის საჭირო თუ არ არის, ერთთავად გაიძახის: «მოდიან, ყველანი ჩვენსა მოდიან, მიშველეთ კარი დაკეტეთ!...»

ჯერ კიდევ შარშანწინ გადაწყვიტე ტელემიმღების შეძენა. შემოვიარე მალაზიები, საწყობები, ასე გასინჯეთ, ვიტრინებიც კი არ დამიტოვებია დაუთვალეირებელი, მაგრამ ტელემიმღები ლატარიისათვის განკუთვნილ იშვიათ საქონელთა გვერდითაც ვერ აღმოვაჩინე. ბოლოს ერთი მალაზიის საწყობში წავეყდი საოცნებო საგანს, ტელემიმღებ «ტემბ-3»-ს.

— მიშველეთ, სასწრაფოდ გამომიწერეთ! — საწყობში შესვლისთანავე წამოვიძახე მე.

— ვერც გიშველით და ვერც გამოგიწერთ! — წამოძახებისთანავე მიპასუხეს მათ.

— მე ამ სავაჭრო ორგანიზაციის უფროსს ვიცი.

— სწორედ მაგ ნაცნობობამ დალუბა ჩვენი ყოფილი უფროსი.

— საქონელი გაქვთ. მოყიდვაზე უარს მეუბნებით, ეს სავაჭრო წესების დამახინჯებაა.

— არაფერიც, — მომიგეს მათ, — აქ რომ ტელემიმღების მწკრივს ხედავთ, დაწესებულებებისთვისაა განკუთვნილი. გადმორიცხეთ ფული და ინებეთ.

მაშინაც ვითვლებოდი ერთი დაწესებულების ხელმძღვანელად. მიყვარს და მიყვარდა ჩემდამი დაქვემდებარებული დაწესებულება და აბა, უტელემიმღებოდ როგორ დავტოვებდი! მეორე დღესვე გაჩნდა ჩემი კაბინეტის კუთხეში ნანატრი «ტემბ-3».

პავლოვის ქუჩის № 2 საცხოვრებელი სახლის სარდაფში მუხლამდე დგას წყალი.

ნახ. ზ. ნიუარაძისა

— ისე მიყვარხარ, გენაცვალე, რომ შენი გულისათვის წყალში ჩავდები.
— მაშ ეს ბოთლი ჩაიტანე სარდაფში.

შავი ჭარბა

მართალი გითხრათ, გამეხარდა, რომ ასეთი კულტურული რევოლუცია არა ჩემი ჯიბის, არამედ სახელმწიფოს ხარჯზე მოხდა. ჩემს კაბინეტში სწრაფად განაწილდა ადგილები: ტელეეკრანის პირდაპირ დადგმული «ოტომანკა» მეუღლემ და ბავშვებმა დაიკავეს. მარცხნივ და მარჯვნივ ჩემი სივრცე და ჩემი ცოლის დედამთილი ჩამოსხდნენ, სიამარსა და ცოლისდას ზედ ეკრანის წინ მივუჩინე ადგილები (ჩემდა იღბლად ორივე ბეცია). მე ფეხზე ვიდექი, როგორც შინაური და აგრეთვე ტელემიმღების მარეგულირებელი.

ასე გასტანა თითქმის ორ კვირას და რაკი რომელიღაც თანამშრომელმა მიჩივლა, რომ «შესანიშნავი ბინა მაქვს, მაგრამ ოჯახი მაინც დაწესებულებაში ჩავსახლავ», ბრძანებით ავერძალე დაწესებულებაში შინაურთა მოსვლა.

ჩემს კაბინეტში კვლავ დგას ფართო და მაღალეკრანია — «ტემბ-3». მის ეკრანს შავი ფარდა აქვს ჩამოფარებული, რომ სინათლემ არ დააზიანოს. მე სამსახურს ექვს საათზე ვამთავრებ, ტელეგადაცემა შეიდ საათზე იწყება და დაწესებულების დარაჯი ყოველკვირა გულმოდგინედ წმენდს ტელემიმღებზე დადებულ მტვერს.

სიამოვნებით გადავიხდიდი დაწესებულების სასარგებლოდ ამ ტელემიმღების ფასს საკუთარი ჯიბიდან და «ტემბ-3»-ს შინ გადავიტანდი, მაგრამ არ შეიძლება, ინვენტარია, ინვენტარის გაყიდვა კი კანონით აკრძალულია.

ვინ იცის, რამდენი დაწესებულების დირექტორია ჩემს დღეში და დღემდე არავის მოსვლია აზრად იმის გამოკვევა, თუ ვინ ჩამოაფარა შავი ფარდა ძნელად საშვინელ ამდენ ტელეეკრანს.

გ. ივანიშვილი

დაწყნარდი, პაპოჩი!

ექვთიმე თქვა: — ეს ულვაში მომპარსეთ, თუ სანდრო სიხარულიძეს საციხოდ არ გავუხადო საქმეო!

ეს დღე იყო და ეს დღე, აბორგადა ექვთიმე ვაშაყმაძე.

...არიქა, უშველეთ სახელმწიფო ქონებას, შეჭამა, გაანადგურა სანდროია ვეშაპმა... დიიდიუ, ამას რას ხედავს ჩემი დასაფსები თვალე! რამხელა სახლი ოუშენებია, მიშველეთ, თვარა გასკდა ბოლმისაგან გული... შრომობს? შრომობს კი არა, იპარავს, თუ არა, მე რომ პატიოსანი კაცი ვარ, რეიზა არ ვცხოვრობ ასე...

ბორგავს და არ ისვენებს ექვთიმე ვაშაყმაძე. თეთრად თენდება ღამეები. რაც სანდრო სიხარულიძე ამოიჩემა ექვთიმემ, მამლის არც ერთი ყვილი არ გამოპარვია, ზის და წერს: «...ჰე, ბატონო, გვიშველეთ», «ჰე, ბატონო, დაგვეხმარეთ...» და...

მოდიან სხვადასხვა ინსტანციებიდან; კითხულობენ, ამოწმებენ, შრომობენ, — იკარგება უამრავი ქალაქი, მელანი და, რაც მთავარია, ძვირფასი დრო. რისთვის?

არ ჯობია, ჩემო ექვთიმე, რაც ამ წერაზე დროს და ენერგიას ხარჯავ, საზოგადოებისათვის სასარგებლო საქმეს მოახმარო!

გეყოფა, ექვთიმე, დაწყნარდი, შე კაცო, თორემ...

რ. ჭიჭინაძე

მაშ ასე, იცნობდეთ, თედორე დანელია, კაცი მოჭირნახულე და პატიოსანი (საკუთარი თავის ეს დახასიათება თვით თედორეს ეკუთვნის, რომელიც შეგიძლიათ მის საჩივრებში ამოიკითხოთ).

ვერ ვიტყვით, რამ ააღებინა კალამი თედორეს, — შინაგანმა იმპულსმა თუ სხვა რაიმე გარეგანმა ფაქტორმა. ერთი რამ ცხადია, იშვიათია კალმოსანი, რომელსაც ამდენი პროდუქტია შეექმნას. სწორედ რომ აფსუსია, ამ ნაწარმოებებს არ იცნობდეს საზოგადოების ფართო ფენა.

თედორეს ლექსიკონში სიტყვები ორ ნაწილად განიყოფებიან: საქებარი და სალანძღავი. პირველი თვით თედორეს ესაღმუნება, როგორც უმწიკვლო პიროვნებას და, თუ თავის ქება კიტრად არა ღირს, ამას მნიშვნელობა არა აქვს, მთავარია, რომ საქებარ სიტყვებს თედორე ისევ თავის საქებრად ხმარობს და მაქებარი საქებარსაც გამოიხატავს, მაგრამ საოცარი ისაა, რომ მის ლექსიკონში სალანძღავი სიტყვების ფორმა და შინაარსი თვითონ თედორეს ხასიათის შინაარსს ამჟღავნებს.

ავსა კაცსა ავი სიტყვაო, — ამის არ იყოს, ჩაიკითხეთ მისი სალანძღავი სიტყვები (ყველა ვერ ამოვწერეთ) და, თუ არ შეძრწუნდებით, კიდევ გაგვაშტყუნეთ:

«სხვისი შრომის მიმტაცებლები; მეზობელთა ამწიოკებლები; ავაზაკები, თაღლითები, გაიძვერები; სპეკულანტები; საზოგადოებრივი ცხოვრების ჩირქოვანი მუწუკები და მავნე ელემენტები; ხულიგნები, დებოშიორები და საზოგადოებრივი ცხოვრების დეზორგანიზატორები და, წარმოიდგინეთ — სოციალისტური, მშვიდობიანი თანაარსებობის დაუძინებელი მტრები».

თედორესეული სტილი ყველგან დაცულია.

ბოლოს და ბოლოს, ვის ამკობს თედორე? ლარსის შესახვევი № 5-ში მცხოვრებ საკუთარ მეზობლებს. ალბათ თედორეს დაავიწყდა, რომ ახლო მეზობელი შორეულ ნათესავს ჯობია.

ნეტავ რა გაუფუჭეს მეზობლებმა თედორეს? ბაღი გაუფუჭეს. მოდი ვნახოთ ბაღი! ვისია ბაღი? ვიდრე ამას ვიკითხავდეთ, ჯერ ეს ვიკითხოთ — ვისია ეზო? თანაბრად ყველა მეზობლისა. ამ ეზოშია ბაღიც. მაშ ბაღი რად არის მარტო თედორესი? სახალხო სასამართლოსაც დაებადა ეს კითხვა და პასუხიც გასცა, — ყველას ეკუთვნისო. თედორეს კი ამის შემდეგაც ეს აზრი დაებადა და საჩივარში აღნიშნა:

«დაკვირვებულ ადამიანს აქ ვერ გამოეპარება ბევრი ისეთი სიმახინჯე და ჩვენი დროის ზოგ ადამიანთა ბოროტი მისწრაფებანი, რომელიც ბლალავს საბჭოთა ადამიანების პატიოსან შრომისადმი მისწრაფებას, ძირს უთხრის ჩვენი ცხოვრების წინსვლას და რესტავრაციისაკენ ექაჩება ძველი, დახვსებული, ოქტომბრის რევოლუციის მიერ განადგურებული, კაციჭამია ფეოდალური კლასის იდეოლოგიას».

საგულდაგულოდ დაწერილ 14-გვერდიან განცხადების ამ პატარა ამონაწერში თედორე თავის გულისწყრომას გვამცნობს: მეზობლებმა ბაღის საერთო სარგებლობაში გადაცემა მოითხოვესო.

მოვიშველით ლოგიკა.

ვინ არის «კაციჭამია ფეოდალური კლასის იდეოლოგიის» მატარებელი?

ვისაც მუდამ დასაკუთრებაზე უჭირავს თვალი.

ვინ არის ფეოდალური იდეოლოგიის მატარებელი?

ვისაც საკუთარი საზოგადოდ მიაჩნია?!

ვინ ცდილობს ბაღის დასაკუთრებას?

თედორე.

მაშასადამე — ფეოდალი თედორეა.

და მაინც თედორე ყველა მეზობელს ფეოდალს უწოდებს. ვერ უშველა ვერც სახ. სასამართლოს გადაწყვეტილებამ, ვერც უმაღლესი სასამართლოს დადგენილებამ... და ბაღი დღესაც

დაკეტილია. თედორე კი წერს განცხადებებს, საჩივრებს მიიღივს, ლიციაში, პროკურატურაში, სასამართლოში, რაიონისა და ქალაქის საბჭოში და იქ, სადაც კი შეიძლება საჩივრის მიტანა, ზემოაღნიშნული ლექსიკონით ამკობს მეზობლებს და უმტკიცებს ყველას, რომ არის კრავი, მის გარშემო მგლები შემოკრებილან და მეზობელთა მისამართით გაჰკივის: Homo homini lupus est და იქვე თარგმნის: კაცი კაცისთვის მგელიაო.

მართლა ასეთი კრავია თედორე?

რა მოგახსენოთ. «მე... მე...» — მარტო ბაღზე არ უთქვამს. ჯერ კიდევ სახლმმართველობაში ბუღალტრად მუშაობისას აკრიფა ბინის ქირა სამი ათასი მანეთი და «მე»-ო თქვა. ამისათვის სასამართლომ დასაჯა, მაგრამ ფული აგერ უკვე 7 წელია უბრუნდება სახელმწიფოს სასამართლოს აღმასრულებლის მეშვეობით და ჯერაც არ დაბრუნებულა. მერე იყო და, ანა მასხარაშვილს გაემასხრა: შენი 2950 მანეთიც «მე»-ო.

მაშ არ არის კრავი?! მაგრამ აქ თედორემ მედიის ოინი იხმარა: ეს ფული ანამ მე კი არა, თავის ქმარს გიორგი ბახტაძეს ასესხა. მართალია, სესხების ხელწერილი მე მივეცი, მაგრამ ეს იმიტომ მოხდა, რომ ცოლი ქმარს ფულის სესხებას არ ენდობოდაო. — ამიტომო, — წერს თედორე საჩივარში, «თაღლითმა ბახტაძემ ჩაიდინა უსინდისობა, ეს ფულები ცოლს არ მისცა და მეც ვერაგულად მომატყუაო».

თედორემ ფული მიითვისა — ბახტაძე თაღლითია და ვერავი. ეს თედორეს ლოგიკაა და მისი დარღვევა სასამართლოს გარდა სხვამ ვერავინ შესძლო.

ასე «ვერაგულად» ატყუებენ ჩვენს თედორეს და ამიტომ ეფიცება თავის საჩივრებში ყველას: Homo homini lupus est. ის კი არ იცის, რომ ქართველობას ამის საწინააღმდეგოდ უთქვამს:

კაცი კაცის წამალია!

გ. პატარკიძე

გ. ჯამბაყური

ნახ. დ. ერისთავისა

— მაშა, რა შქვია იმ კაცს, ყველას რომ სასტვენით აჩერებს?

— სახელი არ ვიცო, შვილო, ისე კი, ვისაც რა უნდა, იმას ეძახის!

ამ კვირას მზიანი დღე გათენდა, სწორედ ამიტომ იყო, რომ ჩვენი ქალაქის მოსახლეობა დიდი რაოდენობით მიაწყდა საკონტინენტთაშორისო ხომალდების აეროდრომს. ხომალდის მძღოლს მზია მთვარაძეს აღივსება ეტყობოდა, იგი ჩქარობდა და მგზავრებსაც აჩქარებდა. როდესაც ჩასხდომა დამთავრდა, მზიამ მაშინვე გააქანა ხომალდი, მაგრამ მარსის ნაცვლად მთვარისაკენ აიღო გზა. როგორც შემდეგ თვით მთვარაძემ აღიარა, ეს შეცდომა ჩადენილი იყო შეგნებულად, რადგან მას პირადი საქმე ჰქონია მთვარეზე. ამის გამო ხომალდმა დანიშნულ ადგილს მთელი ოცი სექუნდის დაგვიანებით მიაღწია.

მზია მთვარაძემ ბოდიში მოიხდა მგზავრების წინაშე და თქვა, რომ მსგავსი შემთხვევა აღარ განმეორდება.

— ჩვენ გვჯერა მზიასი — განაცხადეს მგზავრებმა.

ქაზეთებიცან

საინტერესო ინსაპურსია

სამ ოქტომბერს, თბილისის ოქტომბრის სახელობის რაიონის მშრომელებმა მოაწყვეს ექსკურსია სიძველეთა მუზეუმში.

დიდი ინტერესი გამოიწვია „ტუ-104“ ტიპის თვითმფრინავმა, ატომურმა ყინულმჭრელმა და პირველმა საკონტინენტთაშორისო ხომალდმა.

დამთვალიერებლებმა გულითადი მადლობა გადაუხადეს კიბერნეტიკულ მანქანას, რომელიც დაუზარებლად აძლევდა პასუხებს მშრომელთა შეკითხვებს.

როდის უნდა მოელოს ბოლო?

სულ რამდენიმე ნაბიჯია დედამიწასა და მთვარეს შორის, მაგრამ ისეთი შთაბეჭდილება იქმნება, თითქოს მათ შორის ცა და დედამიწა იყოს. განა სამარცხენო არ არის ის ფაქტი, რომ მთვარეზე თავსაყრელად აქვთ აბანოს ღრუბელი, ჩვენთან კი წამლადაც ვერ იშთენით, ბოლოს და ბოლოს, ასეთი წვრილმანისათვის ყოველდღე ხომ არ ივლი მთვარეზე?

კიდევ და კიდევ კვიტხულობთ დაქინებით: როდის უნდა მოელოს ბო-

ლო ასეთ გულგრილობას? პასუხს, ალბათ, სათანადო ორგანოებმა გაგვცემენ.

ბრცხვენოდით, აკოლონ!

ახალი წლის დამე მხიარულებამ დაიპყრო. განსაკუთრებით სადღესასწაულოდ გამოიყურებოდა ბათუმის რაიონის შავი ზღვის ფსკერი, სადაც უამრავმა ახალგაზრდამ მოიყარა თავი, და ზოგიერთს ძალიან გამომწვევად ეჩივრა თავი, მაგალითად, აპოლონ X-ს, იგი პაპიროსს ეწყო და იქ, სადაც არ შეიძლებოდა, შეურაცხყოფას აყენებდა ქალიშვილებს, ერთ-ერთმა ქალიშვილმა წესრიგისაკენ მოუწოდა და უთხრა — ხელებით ნუ ბანაობთ, მან კი ეს დარბევა ყურად არ იღო.

აპოლონის ცხოვრებაში პირველი როლია ასეთი საქციელი, მაგრამ რატომღაც ყოველთვის დაუსჯელი რჩებოდა. ჩვენ გვჯერა, რომ ამჯერად იგი მშრალი ველარ ამოვა შავი ზღვის ფსკერიდან.

პროცედურები

ბავშვის განსჯა

— დედა, მე რომ დიდი გავიზრდები, ფეხბურთში მსაჯად ვითამაშებ.

— მსაჯად რატომ, შვილო?

— რატომ და... ამას წინათ მამამ, სტადიონიდან რომ მოვიდა, თქვა, მსაჯმა გაიტანა ის ერთი ბურთი, თორემ ოცი კაცი ტყუილად დარბოდა მოედანზეო. თანაც მსაჯს თურმე არავინ აჯარიმებს ცუდი თამაშისათვის.

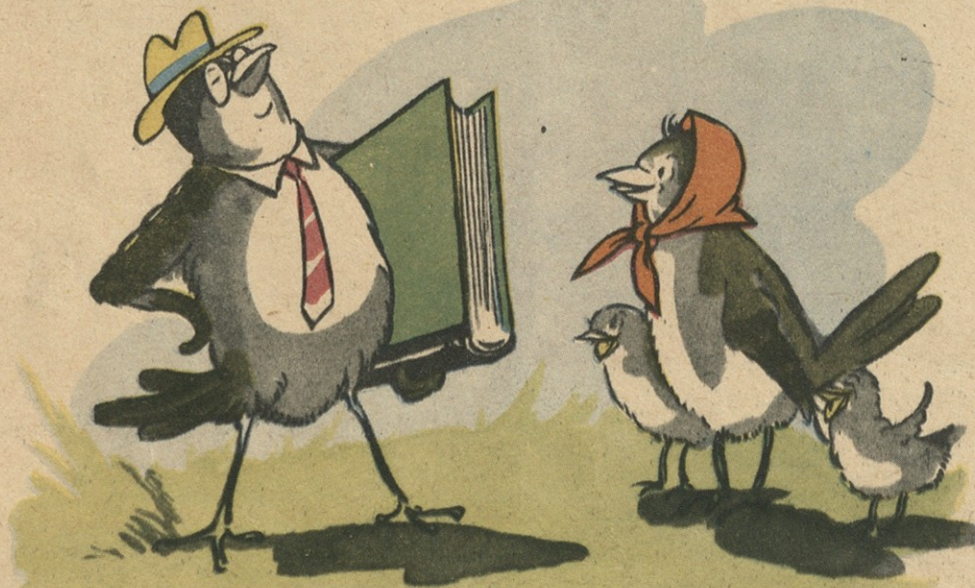
ყვის მეგობარი

ვიდაც ახალგაზრდა შებერბულ ხეზე თავის ინიციალებს ჩიჩქნიდა ჯიბის დანით. მას მოუსწრო გზად გამგელემა ტყის მეგობარმა და, სიტყვით რომ ვერაფერი შეასმინა, ამოგლიჯა იქვე ახლოს ახალდარგული ნერგი და აღშფოთებული საცემად გამოეკიდა ჩვენი მწვანე მეგობრის გამანადგურებელს.

ა. ბასილაძე

საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემიის გამომცემლობამ რამდენიმე სქელტანიანი წიგნი დაბეჭდა ბელურასნაირი ფრთხვნების შესახებ.

ნახ. ა. კანდელაკისა

— ჩვენზე წიგნების წერას გადაწყვა ხალხი და კიდევ იტყვიან ჩიტი ბლდვანად არა ღირსო?

მუცლოვი უპოინახ

— უკვე გითხარით, ადგილი არა მაქვს მეთქი.

— იცით, ისეთი არავინა მყავს, რომ დამეხმაროს, მარტო ჩემი უნარის იმედი მაქვს, თუ მიმიღებთ, გავამართლებ თქვენს მზრუნველობას.

— ყმაწვილო, მე თქვენს ნიჭსა და უნარში ეჭვი არ მეპარება, მაგრამ თავისუფალი ადგილი არა მაქვს.

— ბიძაჩემს, კაპიტონ კაპანაძეს უნდოდა თქვენი შეწუხება...

— ეგ ვინაა?

— როგორ, არ იცნობთ? ტრესტის მმართველი.

— კაპიტონ პეტროვიჩი ბიძათქვენია? — წამოიძახა აფრასიონმა. ისიც უნდოდა ეთქვა, აქამდე ეს რად არ მითხარო, მაგრამ არჩია უცებ არ მოეხდინა სრული კაპიტულაცია.

— ძალიან სასიამოვნოა, რომ კაპიტონ პეტროვიჩი ბიძათქვენი ყოფილა. ამ დღეებში რაიმეს მოგიხერხებთ, გამოიარეთ.

— ეპ, როგორ მინდოდა, თქვენს ფეხბურთელთა გუნდს, ბოლოს და ბოლოს, კარგი მეცხრე ნომერი ღირსებოდა!

— ფეხბურთელთა გუნდი რა შუაშია?

— ცენტრალური თავდამსხმელი ვარ.

— მართლა? მერე და ამდენ ხანს სად იყავი, შე კაცო, ვერ მითხარი?

აფრასიონმა ზარის ღილს თითი დააჭირა. შემოვიდა მდივანი. ღირეპტორმა ქალაღი და ფანქარი მიაწოდა და უკარნახა:

— ბრძანება ნომერ... დაინიშნოს...

ა. კუხიანიძე

ჩვენი პირველი სიყვარული

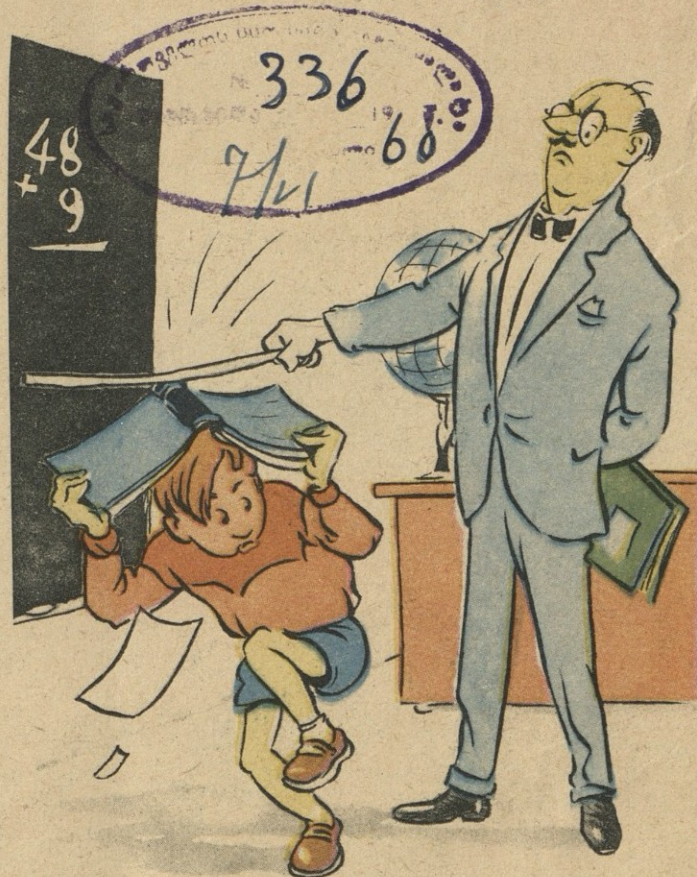
სიყვარული აფრქვამს,
როგორც ყვლას, ისე ნიას.
— სიყვარული არ იცის,—
უნა შოლცად მომიძინა.

— რასა ბრძანებთ, გუნადვალ,
მე არ ვიცი სიყვარული?!
აბა როგორ შევიყვარო
დალი, ლია, ნუნე, ლილი!

ნ. ბეჟუნიძე

მიმდინარე წლის პირველი აპრილიდან დასავლეთ გერ-
მანიის უდიდეს ქალაქ ჰამბურგში მასწავლებლებს
მიეცათ მოსწავლეთა ცემა-ტყეპის უფლება.

(გაზეთებიდან)

ნახ. ა. კანდელაკისა

— ყოველდღე დარტყმას გიმატებ და მიმატება
მაინც ვერ ისწავლეთ!

გთხოვთ მიღებული ზომების შე-
სახებ აცნობოთ რედაქციას და
მომჩივანს.

მილიციის კანცელარიაში შეიქმნა
«ხატულას საქმე». მასში აკერებ-
დნენ კვანტილაძის საჩივრებს,
მომართვებს უფროსებიდან, რედაქ-
ციებიდან, თვით «რაიცხოველდამ-
ზადების» კანტორიდანაც და ამა
და იმ და იმა და ამ ორგანიზა-
ციებიდან.

მილიციის განყოფილების კარები
წარამარა იღებოდა, შემოდოდნენ
კურიერები, ფოსტალიონები, მოქ-
ქონდათ პაკეტები, რომლებშიც და-
ქინებით მოითხოვდნენ, მილიციის
მუშაკებს თავი ემტვრიათ და, რა-
დაც უნდა დასჯდომოდან, მოენახათ
ფაფუკებწვება ხატულა.

მილიციის განყოფილების უფ-
როსს დაუდგა საზარი ღამეები:
ეზმანებოდა, თითქოს ხატულა სა-
ხურავიდან სახურავზე ხტის, თან
მამაცი მილიციელები მისდევნ
ხტუნვა-ხტუნვით.

აი, გააკეთა ვეფხის ნახტომი და
ეშველა: კუდში სწვდა ფაფუკებწ-
ვება ხატულას... მაგრამ, დახეთ
უბედურებას, ჩაინგრა სახურავი
და გამოეღვიძა ოფლში გაღვა-
რულს...

დილით მილიციის განყოფილე-
ბას კომისია დაესხა თავს. გულ-
დასმით შეისწავლეს საქმე. კომი-
სიის თავმჯდომარემ მოადგილეს
გადახედა, მოადგილემ — უფროსს,
კომისიის წევრებმა — ერთი მეო-
რეს...

— ამ ოთახში ღუმელი არ არის?
— აგერ, ამხანაგო!

«ხატულას» ნახევარფუთიან «სა-
ქმეს» ცეცხლში შეუძახეს.

გავიდა დღე.

აწერიალდა ტელეფონი:

— ალო, მე ხატულას შესახებ
ვრეკავ.

— თქვენი ხატულა ხვად კატებ-
თან საზოგადოებრივი თავშეყრის
ადგილზე ჩხუბისათვის თხუთმეტი
დღით პატიმრობაშია აყვანილი...

ბ. ბიტიშვილი

ტელეფონმა გაიწვიალა.
მილიციის განყოფილების უფ-
როსმა აიღო ჟურნალი:

— ალო, ალო! ვინ დაიკარგა?
ხატულა? გვარი?... რაო? დედალი
კატა? თქვენი კატა ვირთხებმა შე-
ჭამეს, ქალბატონო!

გავიდა თხუთმეტი წუთი.

— თქვენთან ვიღაცა ქალს უნდა
შემოსვლა, ასე ამბობს, ვიღაცის სიკ-
ვდილ-სიცოცხლის საკითხი წყდე-
ბაო, — მოახსენა მდივანმა.

— შემოუშვით.

— მე კვანტილაძე გახლავართ, —
სხაპასხუბით ამბობს გადაფით-
რებული კლიენტი, — ხატულას გა-
მო გეახელით...

— ვინაა ხატულა?

— ჩემი ფისო, ფისუნია, ფისუ-
ქელა...

— ქალბატონო, ხომ ხედავთ, რომ
საქმეებში ყელამდე ვარ ჩაფლუ-
ლი, რა დროს კატაა...

— როგორ თუ...

— მოგცლიათ...

— მე თქვენ გიჩვენებთ, ვის მოს-
ცლია, მე კვანტილაძე არ ვყოფილ-
ვარ, თუ არ გიჩვენებთ ვის მოს-
ცლია... მე თქვენ გიჩვენებთ... გი-
ჩვენებთ... მაშ მე სულელი ვყოფილ-
ვარ, იდიოტი ვყოფილვარ, რე-
ციდივისტი ვყოფილვარ...

გადის რამდენიმე დღე.

მილიციის განყოფილების უფ-
როსს ოფიციალურ ქალაქში
ხაზგასმით სწერენ:

«გთხოვთ ამ საქმის გამო მიი-
ღოთ სასწრაფო ზომები».

გაცეცხლებული მილიციის უფრო-
სი ურეკავს უფროსს:

— ალო, ალო, ეს რა გამომიგ-
ზავნებთ. ამხანაგო მცონარაძე, ქურ-
დებსა და სხულებს ვსდით, თუ
კატებსა და კატის კნუტებს?..

— როგორ, — ხმას უმაღლებს
მცონარაძე, — თქვენ გინდათ გულ-
გრილა და მოეპყრათ მშრომელთა
წერილებს?

მილიციის უფროსმა დააგდო თუ
არა ჟურნალი, მდივანმა ქალმა
წერილი გადასცა:

«გაზეთ «ყოფაცხოვრების» რე-
დაქცია გიგზავნით მოქალაქე კვან-
ტილაძის საჩივარს.

რედაქტორი ნ. შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე,
ბ. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. ჭელიძე.

საქ. კ. ცენტრალური
კომიტეტის
გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Няньги“.
რედაქციის მისამართი: რუსთაველის გამზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, ხანძარი განყოფილების — 3-10-49.

გამომც. № 11. ხელმოწ. დასაბ. 27/V-1960 წ. ქალ. ზომა 70×108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა
რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. შეკ. № 907 უგ. 02854. ტირ. 40.000

სსრ კავშირის უმაღლესი საბჭოს V სესიაზე ამხანაგმა ნ. ს. ხრუშჩოვმა ილაპარაკა ამერიკის სამხედრო წრეების პროგნოზიული მოქმედების შესახებ. მან აღნიშნა, რომ ჩვენი სამშობლოს მამაცმა დამცველებმა ჩამოაგდეს ამერიკის მზვერავი თვითმფრინავი. პენტაგონელი ავანტურისტების მიერ მფრინავი მომარაგებული იყო სხვადასხვა „ნივთებით“. „საკუთარი საათის გარდა, მას გზაში მისცეს კიდევ ორი ოქროს საათი და შვიდი ქალის ოქროს ბეჭედი. რად უნდოდა ყველაფერი ეს ატმოსფეროს ზედა შრეებში? ან იქნებ მფრინავი უნდა აფრენილიყო უფრო მაღლა—მარსზე და იქ აპირებდა შეეცდინა მარსელი ქალები“.

ტელეფონმა გაიწვიალა.
მილიციის განყოფილების უფროსმა აიღო ჟურნალი:

— ალო, ალო! ვინ დაიკარგა? ხატულა? გვარი?... რაო? დედალი კატა? თქვენი კატა ვირთხებმა შეჭამეს, ქალბატონო!

გავიდა თხუთმეტი წუთი.
— თქვენთან ვიღაცა ქალს უნდა შემოსვლა, ასე ამბობს, ვილაცის სიკვდილ-სიცოცხლის საკითხი წყდებაო, — მოახსენა მდივანმა.

— შემოუშვით.
— მე კვანტილაძე გახლავართ, — სხაპასხუპით ამბობს გადაფთვებული კლიენტი, — ხატულას გამო გეახელით...

— ვინაა ხატულა?
— ჩემი ფისო, ფისუნია, ფისუკელა...

— ქალბატონო, ხომ ხედავთ, რომ საქმეებში ყელამდე ვარ ჩაფლული, რა დროს კატაა...

— როგორ თუ...
— მოგცლიათ...

— მე თქვენ გიჩვენებთ, ვის მოსცლია, მე კვანტილაძე არ ვყოფილვარ, თუ არ გიჩვენებთ ვის მოსცლია... მე თქვენ გიჩვენებთ... გიჩვენებთ... მაშ მე სულელი ვყოფილვარ, იდიოტი ვყოფილვარ, რეციდივისტი ვყოფილვარ...

გადის რამდენიმე დღე.
მილიციის განყოფილების უფროსმა ოფიციალურ ქაღალდზე ხაზგასმით სწერენ:

«გთხოვთ ამ საქმის გამო მიიღოთ სასწრაფო ზომები».

გაცეცხლებული მილიციის უფროსი ურეკავს უფროსს:

— ალო, ალო, ეს რა გამომიგზავნეთ, ამხანაგო მცონარაძე, ქუროდებსა და ხულიგნებს ვსდიოთ, თუ კატებსა და კატის კნუტებს?..

— როგორ, — ხმას უმაღლებს მცონარაძე, — თქვენ გინდათ გულგრილად მოგებრათ მშრომელთა წერილებს?

მილიციის უფროსმა დააგდო თუ არა ყურმილი, მდივანმა ქალმა წერილი გადასცა:

«გაზეთ „ყოფაცხოვრების“ რედაქცია გიგზავნით მოქალაქე კვანტილაძის საჩივარს.

გთხოვთ მიღებული ზომების შესახებ აცნობოთ რედაქციას და მომჩივანს».

მილიციის კანცელარიაში შეიქმნა «ხატულას საქმე». მასში აკერებდნენ კვანტილაძის საჩივრებს, მომართვებს უფროსებიდან, რედაქციებიდან, თვით «რაიცხოველდამზადების» კანტორიდანაც და ამა და იმ და იმა და ამ ორგანიზაციებიდან.

მილიციის განყოფილების კარები წარამარა იღებოდა, შემოდოდიდნენ კურიერები, ფოსტალიონები, მოქონდათ პაკეტები, რომლებშიც დაჟინებით მოითხოვდნენ, მილიციის მუშაკებს თავი ემტვრიათ და, რადაც უნდა დასჯდომოდათ, მოენახათ ფაფუკებზევა ხატულა.

მილიციის განყოფილების უფროსს დაუდგა საზარი ღამეები: ეზმანებოდა, თითქოს ხატულა სახურავიდან სახურავზე ხტის, თან მამაცი მილიციელები მისდევნ ხტუნვა-ხტუნვით.

აი, გააკეთა ვეფხის ნახტომი და ეშველა: კუდში სწვდა ფაფუკებზევა ხატულას... მაგრამ, დახეთ უბედურებას, ჩაინგრა სახურავი და გამოეღვიძა ოფლში გაღვარულს...

დილით მილიციის განყოფილებას კომისია დაესხა თავს. გულდასმით შეისწავლეს საქმე. კომისიის თავმჯდომარემ მოადგილეს გადახედა, მოადგილემ — უფროსს, კომისიის წევრებმა — ერთი მეორეს...

— ამ ოთახში ღუმელი არ არის?
— აგერ, ამხანაგო!

«ხატულას» ნახევარფუთიან «საქმეს» ცეცხლში შეუძახეს.

გავიდა დღე.

აწკრილდა ტელეფონი:

— ალო, მე ხატულას შესახებ ვრეკავ.

— თქვენი ხატულა ხვად კატებთან საზოგადოებრივი თავშეყრის ადგილზე ჩხუბისათვის თხუთმეტი დღით პატიმრობაშია აყვანილი...

3. ტიტოვი

ჩაე პი ვიტი სიყვარული

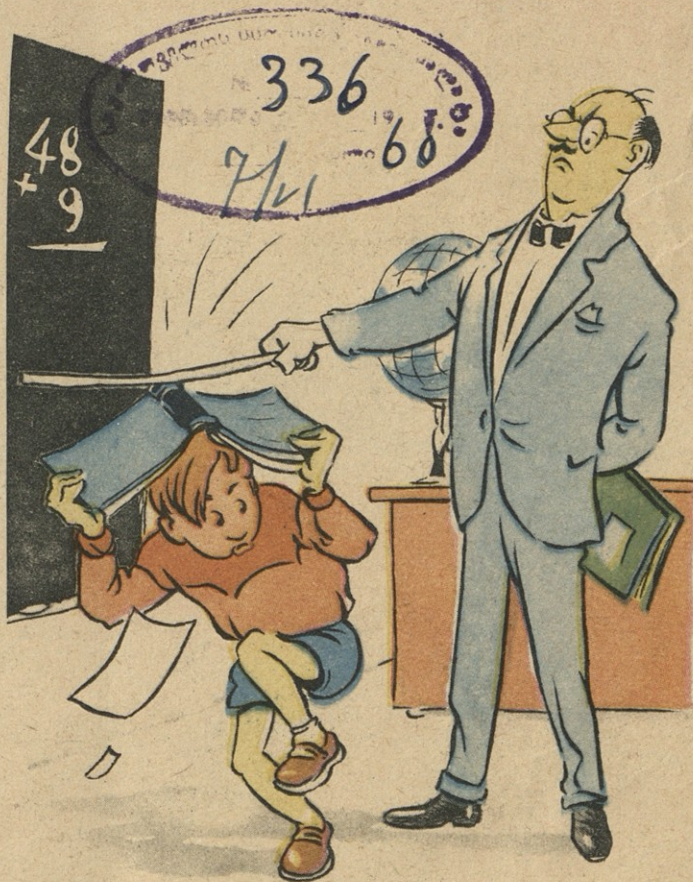
სიყვარული აფრესწინი,
როგორც ყვლას, ისე ნიას.
— სიყვარული არ იცით, —
უნა შოლცად შობიძნია.

— რასა ბრძანებთ, გუნჯავლო,
მე არ ვიცი სიყვარული?!
აშა როგორ შევიყვარო
დალი, ლია, ნუნე, ლილი!

6. ბეჭურაძე

მიმდინარე წლის პირველი აპრილიდან დასავლეთ გერმანიის უდიდეს ქალაქ ჰამბურგში მასწავლებლებს მიეცათ მოსწავლეთა ცემა-ტყეპის უფლება.

(გაზეთებიდან)

ნახ. ა. კანდელაკისა

— ყოველდღე დარტყმას გიმატებ და მიმატება მაინც ვერ ისწავლეთ!

რედაქტორი ნ. შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. ჯელიძე.

საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის გამზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, ხაერთო განყოფილების — 3-10-49.

გამომც. № 11. ზელმოწ. დასაბ. 27/V-1960 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. შეჯ. № 907 უგ. 02854. ტირ. 40.000